

III

HYACINTY

Památce K. H. Máchy

Bílé hyacinty mrou dozráním v komnatě přeplněné vlastní jich vůní, divnou a sladkou jako ženy zrozené z pěny lázní a usýchající v náručí milencově. Mrou tiše a sladce v komnatě uzavřené rozmarům podjarních dnů a nocí, 5 zatímco venku lepkavé pupence kaštanů zvětšují se nedočkavě jako těhotné dívky. Bílé hyacinty! Snad zítra, snad za dva za tři dny zrezaví a seschne vonná bělost drobných kalichů a pak obnaženy i s útlou spleť kořínků zaschnou kdesi pohozeny a budou uzamčeny a pochovány do příští 10 blízkosti jara, aby rozkvetly znova. Ale mnoho-li bolesti zamkl Stvořitel v ta dvě slova: rozkvetly znova. Jako básníci, kteří jen jediný zpěv labutí zanechávají věkům, rozkvetše jedinou vůní květu, zaplanuvše jediným výkřikem barev a vydechnuvše své nitro v jedinou píseň, aby nikdy 15 více nerozestřeli v té slávě svou duši, tak vadnou hyacinty po první slavnosti květné, aby již nikdy nerozkvetly v stejné nádheře. Jako básníci, kteří jediný zpěv labuti zanechávají věkům! Bílé hyacinty mrou dozráním v komnatě přeplněné vlastní jejich vůní...

Přišel jsem, abych rozezpíval barvy života, tekoucího
 a zardívajícího se jako zlaté lávy na slunci; přišel jsem,
 abych znova vykřikl hlasem rozníceným tón zapomenutý;
 přišel jsem, abych opět zažehl pochodně, nasáté ohněm,
 5 uduseným staletími příliš velikého smutku, probudil jsem
 najády a fauny se syringou, šepotající a lkající o láskách
 v houští sitin, a obnažil jsem svatou nahotu těl, odpočívají-
 cích v modrých stínech hájů, a rozkázal jsem moři, aby
 o její slávě zpívalo hymnus varhanový. Horké mléko kve-
 10 toucí země sál jsem lačnými retý, abych mohl vyprávěti
 o tom, co jsem viděl, i o tom, co jen tušiti mohu, o bozích,
 kteří jsou v bohu, a o bohu, jenž v bozích přebývá. Hle,
 oběti zápalné hoří v šeru posvátných hájů a mezi cypřiši
 bílé mramory vítají udiveného poutníka... A čluny s mrtvo-
 15 lami putují sladce a mlčelivě po moři, zpívajícím neskonale
 jemnou píseň o věčnosti, k ostrovu, aby opuštěná těla polo-
 žily v důvěrná objetí rozvětveného kořání staleté vegetace.

20 Není smrti... A já jsem přišel, abych rozezpíval barvy
 života. Tekoucího a zardívajícího se jako zlaté lávy na
 slunci.

Stopy, tajemné stopy neznámého chodce nocí měsícnou v modravém sněhu, stopy vtlačené ve sních nekonečné pláně, když se rozlétá klinkavý Angelus, zatímco Pan někde v pro-

5 stopy, melancholické stopy šedavou vrstvou prachu, usazeného na dávno neleštěných parketách zapomenutých zámků, stopy posledního dědice, jenž se nevrátí více z dalekých zemí;

10 stopy, krvavé stopy prchajícího vraha, chorobného dítěte interesantních rodičů z doby úpadku, jenž s divokou rozkoší rozkopal zardousenou oběť vítězné své nenávisti;

15 stopy, docela jemné stopy v písku na cestách zahřátých polednem knížecích zahrad, sotva znatelné stopy tuberkulózní a průsvitné komtesy, jež chodívá tudy s vadnoucími tulipány v dlouze hubených prstech;

stopy, pyšné stopy básníka, jenž nezpívá nežli o největší svátek, když kvítí stele se na cestách, kudy slavný průvod povede kněz pod baldachýnem;

20 stopy, zbytečné stopy těch, kteří zděšeně ustupují, když se na prahu objeví Maska, maska jiného života, dobrá Přítelkyně a něžná Velitelka, která jen nalíčena je trochu odpuzujícími barvami;

25 stopy, sladkodyšící stopy dvou těl v teplém ještě loži svatebním, kdež byl dobojován první, radostný zápas polhavi, nevinoučkový jako hříčky docela mladých tygřat;

stopy, chvatné stopy, zasypané vlhkým listím podzimní doubravy, kudy sebevrah unikal životu, jenž zapomíná někdy býti ekonomickým, obšťastňuje-li lidského tvora;

30 stopy, zoufalé stopy sestárlé a hladové nevěstky, horší prašivého psa (ani opilý kočí již se nepřiblíží a východ zbarvuje se, běda, přísvity rána);

stopy, tiché stopy snůlků, jimž se zdá, že jejich hrud v stejném tempu oddychuje s přílivy a odlivy hvězdných

35 okeánů, a kteří někde na nejvyšších vrcholech horských
hřebenů otvírají syá srdce příchodu Nového Učení;

stopy, vyhrůžné stopy těch, kteří dlouho hladověli a žíz-
nili, a náhle vyklíčila v naivních mozcích zapomenutá slova
Nazaretského v primérní čistotě;

40 stopy, neurčité stopy těch, kteří vrávorají s roztríštěnou
silou nebohého mozku, ale s duší rozpjatou v nesmírný
bělostný chvost páva se zlatými symbolickými oky;

stopy, bázlivé stopy panen, hledajících tajemných stezek
k čarovným vegetacím Lesbu,

45 a stopy, ještě bázlivější stopy těch, o nichž lépe jest po-
mlčeti...

ó stopy věku, jehož zapálená pochodeň poslední metá
plameny v sebetrávící divokosti, a stopy věků, jež před-
cházely, a věků, jež následovati budou, stopy reelní i vy-
sněné — — —

50 a konečně stopy, stále se měnící stopy básníka, jenž modlí
se a v blasfemiích zmlká, hýří a zoufá, rve se a dřímá, hrdý
prostitut, nikdy neukojený a zhnusený tisíckrát, taková
chvějící se syntéza doby — — —

55 ó stopy, příšerné stopy, v nepojatelném množství se
tísňící a šíleně vířící stopy, vedoucí k jednomu středu!

Stojí tam košatý strom vědění dobrého i zlého, o němž
tehda Satan mlsné vyprávěl Evě, a nesčíslné ruce těch, kteří
přicházejí klopýtajíce a rdousíce se navzájem, rvou dychti-
vými prsty jeho jablka...

60 Uvod' nás jen v pokušení, ó Pane, a nezbavuj nás těch
jeho plodů, jejichž chuti nám třeba!